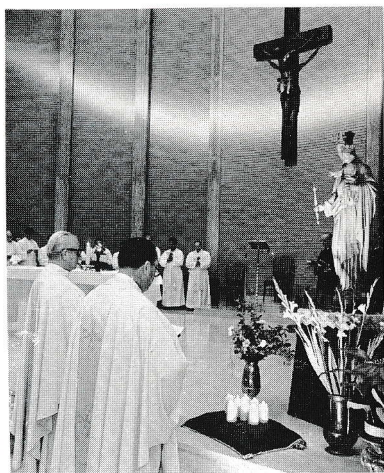

SALEZIJANSKI VESTNIK

1 · 1984

Občni zbor salezijancev:
vrhovni predstojnik izroča in posveča
Salezijansko družbo Mariji Pomočnici.

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Leto 57, št. 1 – 25. 3. 1984

Izdaja
Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 – 61000 Ljubljana

Odgovarja in ureja
dr. Stanis Kahne (stk)
z uredniškim odborom

Oprema: Marjan Paternoster
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

VSEBINA:

- Prošnja Mariji
- Salezijanski vestnik
- Salezijanska družba se izroča Mariji Pomočnici – Materi Cerkve
- Za življenje po Don Boskovi Karizmi
- Novost starodavnega
- Glas nekdanjih
- Iskanje življenjske poti
- Po zemlji slovenski pred 50 leti
- Vsaka beseda nosi pečat ljubezni
- Sv. Frančišek Saleški
- Služiti Kristusu v mladih
- Odmevi sotrudnikov
- Junaško izvrševanje dolžnosti svojega stanu
- Slovenska misijonarja uresničila Don Boskove sanje
- V pljučih sveta
- Naši rajni:
- Giovanni Raineri
- Anton Gomboši
- Cecilija Bajzek
- Marija Maroš
- Paul Francis Reding
- Bog kliče tudi danes

Prošnja Mariji

Vabimo vse salezijanske sotrudnike in prijatelje, da se s to molitvijo pridružite dejanju, ki ga je salezijanska družba opravila pred letošnjim don Boskovim praznikom.

„Brezmadežna Devica Pomočnica, danes hočemo tebi izročiti našo družino.

– Ljubljena hčerka nebeškega Očeta, v polnosti si sprejela njegov načrt odrešenja.

– Ljubljena hčerka Svetega Duha, odprta in sprejemljiva za njegovo delovanje, si postala mati Jezusa Kristusa.

– Prva in najpopolnejša učenka svojega božjega Sina, si šla za njim prav na Kalvarijo, z njim delila trpljenje za odrešenje bratov in tako postala mati Cerkve in pomočnica kristjanov.

– Mati, pozorna in zavzeta za človeka, stopaš na čelu zgodovine in vodiš potujoče božje ljudstvo.

– Zavoljo tega se mi danes obračamo nate s sinovsko ljubeznijo in popolno vdanostjo.

– Z materinsko dobrohotnostjo se ozri na našo družino, ki te hoče sprejeti na svoj dom kot vzor, mater in učiteljico, da bo rastla in zorela po božjem načrtu.

– Vsak dan poživljaj milost krščanskega zakona, da bo naša ljubezen močnejša kakor slabosti in težave, ki prizadevajo našo družino.

– Izprosi nas Jezusovo navzočnost in milost Svetega Duha, ki je vir božje ljubezni, da bo naša družina vedno „domača Cerkv“, svetišče življenja in ljubezni.

– Daj, da bomo učljivi za božjo besedo in prizadevni v molitvi, v svetu, in pričevalci vere in pripadnosti Cerkvi.

– Ostani vedno z nami, Marija, v veselju in trpljenju, vodi za roko vsakega člana naše družine, da se bomo nekega dne vsi znašli pri tebi s tvojim Sinom, našim skupnim Očetom in Svetim Duhom v večni radosti in slavi. Amen.

Po reviji „Maria“

Salezijanski vestnik

Salezijanski vestnik je glasilo, ki ga je ustanovil sv. Janez Bosko in danes izhaja v 41 državah in v 20 jezikih, med njimi v Jugoslaviji v slovenskem in hrvaškem jeziku. Kakor je hotel don Bosko, to glasilo za Salezijansko družino obvešča o salezijanskem delu doma in po svetu, obenem pa vzgaja v salezijanskem don Boskovem duhu in s tem pridobiva tudi poklice za salezijance, Hčere Marije Pomočnice, Donboskove prostovoljke in za salezijanske sotrudnice. Don Bosko je hotel tudi, da se daje to glasilo vsakomur zastoj. Tega smo se vedno držali tudi slovenski salezijanci, in to tudi v današnjih časih, ko raste cena tisku vedno bolj. Tako na primer nas en izvod Salezijanskega vestnika stane danes že 40 din. Velikodušni don Boskovi prijatelji nam vedno pošiljajo prostovoljne prispevke, da vsaj delno pokrijemo tiskarske stroške. Zato še nadalje priporočamo njihovi velikodušnosti, da bi zmogli nadaljevati to poslanstvo, ki ga je izrecno hotel naš ustanovitelj sv. Janez Bosko. Vsem, ki nas podpirajo s svojimi darovi, da zmoremo tudi v teh težkih časih nadaljevati svoje poslanstvo, se prisrčno zahvaljujemo.

Salezijanska družba se izroča Mariji Pomočnici – Materi Cerkve

Salezijanska družba je 14. januarja naredila korak izjemnega pomena. Prestopila je prag dogodka, ki ga je dolgo pričakovala in od njega si veliko obeta: izročila se je Mariji Pomočnici Materi Cerkve.

Vrhovni predstojnik Egidij Viganò je že lani v svojem pismu priklical v spomin dogodek iz don Boskovega življenja: ko je 1869 ustanovil Zvezo častilcev Marije Pomočnice, je napisal molitev izročitve Mariji. Naslovil jo je: „Dejanje, s katerim vzamemo Marijo Devico za mater.“

Don Bosko se ni Mariji izročil le s to molitvijo. Marija je bila globoko v njegovi zavesti. V vsakem dejanju je čutil njeno navzočnost. Njeni pomoči je pripisoval vse, kar se je dogajalo. Pogosto je ponavljal: „Marija je bila vedno moja voditeljica.“ In še: „Sveta Devica je za nas resnično pomočnica, ker njej dolgujemo vse dosežke naših prizadevanj.“

S 14. januarjem se je pričel 22. vrhovni občni zbor salezijanske družbe. Iz različnih krajev sveta se je zbralo v Rimu v glavnem domu 186 zborovalcev in več gostov. Za začetek tega pomembnega zgodovinskega dogajanja so prosili Marijo za pomoč. S posebno molitvijo, ki jo je predložil don Boskov naslednik Egidij Viganò, se je vsa Družba izročila Mariji Pomočnici – „don Boskovi Mariji“.

Na to dejanje izročitve Mariji se je pripravila vsa Družba. V vsaki inšpektoriji so se vsi salezijanci zbrali v majhnih občestvih in se pred začetkom občnega zbora izročila Mariji z isto molitvijo.

Vrhovni predstojnik je v nagovoru pred izročitvijo dejal: „Lepo je, da ste prišli iz vsega sveta izpovedat Mariji božji Materi tako kakor don Bosko, da se ji kot Družba, kot krajevne skupnosti in kot posamezniki popolnoma izročamo. To bomo storili, ker verjamemo v njeno materinsko pomoč.“

Marija nam ni spomin iz preteklosti. Je živa s Kristusom. Z njim posreduje pri Očetu in tako vpliva na zgodovino. Oporoka na Kalvariji in njeno vnebovzetje nam zagotavljata, da se njeno materinstvo nadaljuje.“

Salezijanci smo se izročili Mariji s tole molitvijo:

„Mi salezijanci, zbrani v edinstvi Očeta in Sina in Svetega Duha, z don Boskovim srcem molimo neskončno Ljubezen in se ji zahvaljujemo, ker je tako ljubila svet, da je darovala svojega ediniga Sina in poslala svojega Duha za odrešenje in posvečenje človeka.“

Slava tebi, Oče usmiljenja, tebi Sin Odrešenik, tebi Duh posvečevalec, eni in trojni Ljubezni, ki odrešuje!

Hvalimo te, sveta Trojica, da si čudovito sprejela Marijo v delo odrešenja in jo povišala v božjo in našo Mater.

Ti, Gospod Jezus, sin Marije in prvenec novega sveta, podeli nam svojega Duha, da bo vzbudil v naših srcih doživetje tvoje ljubezni.

Prosimo te, obnovi v nas svojo čudovito oporoko na križu, ko si apostolu Janezu podelil naslov sina tvoje matere Marije.

Za slehernega od nas ponovi besede: „Žena, glej tvoj sin!“, da bomo znali vedno živeti z „Marijo v svojem domu“.

Naj ostane ona materinsko z nami; naj nas prime za roko in naj nas navdihuje v oznanjanju evangelija „malim in ubogim“.

Naj nam pomaga, da bomo postali živi kamni Cerkve v občestvu življenja in delovanja s papežem in škofi.

Naj nam izprosi zvesto poslušnost in apostolsko gorečnost, da bomo postali pravi preroki upanja za prihodnji advent tretjega tisočletja krščanske vere.

Naj nas vzgaja za pastoralno iznajdljivost in za privlačno dobroto, ki jo krepi evangelijsko zatajevanje, da nas bo usposobilo za dialog in prijateljstvo, posebno med najbolj revnimi mladimi.

O Marija Pomočnica, Mati Cerkve, mi don Boskovi salezijanci se danes izročamo, osebno in skupnostno, tvoji dobroti in priprošnji.

Tebi izročamo dragoceni zaklad naših konstitucij, prizadevanje za zvestobo in edinstvo v Družbi, posvečevanje njenih članov, delo vseh, prežeto z duhom in življenjem, poklicno rodovitnost, težko odgovornost vzgajanja, misijonsko zavzetost in velikodušnost, poživljanje salezijanske družine, zlasti pa te z veseljem proglašamo za učiteljico in voditeljico naše Družbe.

Prosimo te, sprejmi to sinovsko dejanje izročitve, in daj, da bomo vedno bolj živo deležni oporoke tvojega Jezusa na Golgoti: zanj, z njim in v njem hočemo živeti in neutrudno delati za uresničenje Očetovega kraljestva.

Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas! Amen.

+++

Kar so verovali in upali naši salezijanski predniki, to zdaj sprejemamo z isto vero, ljubeznijo in upanjem salezijanci današnjega časa.

Prilagodljiva komisija pripravlja gradivo za vrhovni zbor.

Za življenje po Don Boskovi Karizmi Zbor salezijancev obnavlja svoje Konstitucije

Ta zbor je zgodovinske važnosti: pripraviti mora besedilo konstitucij, tako da bo v njih ustanovnikov duh izražen po koncilskih smernicah. Od leta 1877, ko je don Bosko zbral prve salezijance na posvet, je sedanji zbor že 22. po vrsti, skoro gotovo eden najpomembnejših.

Na sedanjem zboru je poleg vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja zbranih še 12 njegovih svetovalcev, 79 provincialov, med njimi naš inšpektor Anton Košir, 96 delegatov, demokratično izbranih na inšpektorialnih zborih, med njimi predstavnik naše inšpektorije Stanko Hočevnar. Vsi ti predstavljajo 18 tisoč salezijancev, ki delujejo v 1450 hišah, raztresenih po vseh kontinentih. Vseh članov zbora je torej 188 in še 6 opazovalcev.

Na zbor so salezijanci prišli že dobro pripravljeni. Posebna pripravljiva komisija je zbrala predloge vseh inšpektorij z njihovih občnih zborov, in pripravila dve zajetni knjigi kot urejeno gradivo za delo na vrhovnem občnem zboru. Tako so zbor pripravili dejansko vsi salezijanci, nosilci zavesti o don Boskovem poslanstvu sredi današnjega sveta, vsak obenem zasidran v svojo kulturo.

Bratsko delovno srečanje se je pričelo z duhovnimi vajami v Glavnem domu salezijanske družbe v Rimu, 14. januarja so vsi člani zbora skupaj z vsemi salezijanci po svetu s posebno molitvijo izročili Družbo Mariji Pomočnici — Materi Cerkve.

Duhovno obogateni, z zaupanjem v božjo Mater, so pričeli delo za dokončno obliko salezijanske

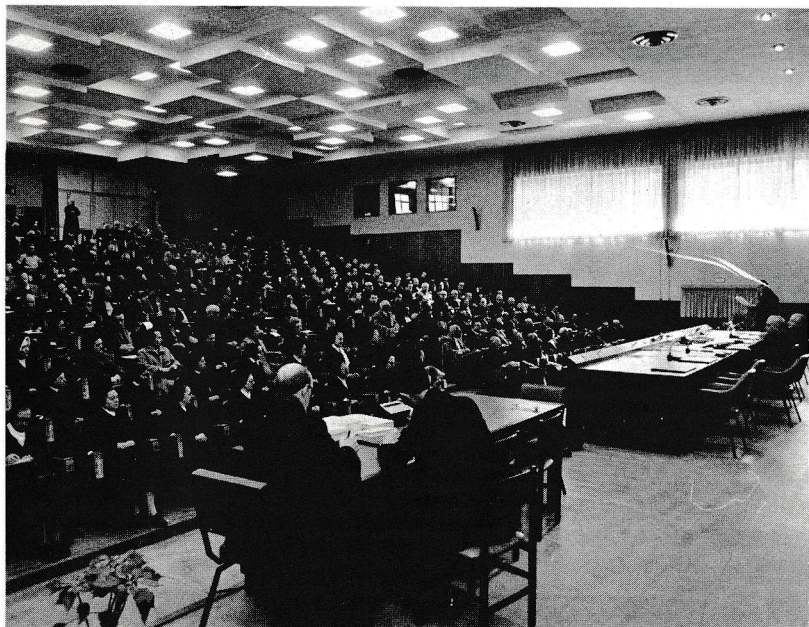
ustave, najprej po komisijah, ki obravnavajo vsaka svoje poglavje, potem pa bodo na skupnih zasedanjih določili vsakemu členu njegovo vsebino in izraz.

Tako pripravljene konstitucije bo vrhovni predstojnik dal v potrditev Apostolskemu sedežu. S tem bo dan pečat Cerkve, da bo življenje po tej ustavi varna pot redovniškega in apostolskega življenja. To bo za našo Družbo nekaj podobnega kakor je bila za don Boska potrditev prvih, njegovih, konstitucij. V uvodu zanje je zapisal:

„Naše Konstitucije, preljubi sinovi v Jezusu Kristusu, je Apostolski sedež dokončno potrdil dne 3. aprila 1874. To dejstvo moramo pozdraviti kot eno od najčistnejših za našo Družbo, ker nam zagotavlja, da se v spolnjevanju naših pravil opiramo na trden, zanesljiv in lahko rečemo tudi nezmotljiv temelj, ker je nezmotljiva sodba vrhovnega poglavarja Cerkve, ki jih je odobril.“

Prvo pokoncilsko obliko Konstitucij so salezijanci dali na svojem 20. občnem zboru, ki se prav zato imenuje posebni. Za to delo so se zbrali leta 1971 in je trajalo šest mesecev in 26 dni. Bil je najdaljši v zgodovini salezijanske družbe. Po tej ustavi so salezijanci živeli in delali celih 13 let: dovolj dolga doba, da se preizkusi veljavnost tako važnega ustavnega besedila.

Ker nobeno človeško delo ni popolno, zato se je sedanji zbor zbral, da bi vse bogastvo don Boskove karizme in salezijanskega izročila, s pogledom na sedanji čas

Vrhovni občni zbor salezijanske družbe.

Obisk predsednika kongregacije za redovnike kard. Pironia z vrhovnim predstojnikom in salezijanskimi škofi: (z leve po vrsti) Castillo, tajnik komisije za pripravo novega cerkvenega zakonika, Vigano, vrhovni predstojnik, kard. Pironio, Kochuparambil, eden od šestih sal. škofov domačinov v Indiji, Stickler, pro-prefekt Apostolske vati-kanske knjižnice, Javierre, tajnik kongregacije za katoliško vzgojo.

in na njegova znamenja, z upoštevanjem novega cerkvenega zakonika, dobil kolikor je mogoče popolno in skladno obliko.

Konstitucije naj bi bile nova spodbuda za človeški napredek in evangelizacijo „malih“ ljudi, posebno mladih: s šolo, katehezo, mladinskimi centri, poljedelskimi zadrugami, centri za vzgojo mladih delavcev, za reševanje odrinjenih, zasvojenih z mamili, za begunce, za gobave ...

Salezijanska navzočnost je v zadnjih letih vedno bolj živa in učinkovita v Afriki. Slovenski salezijanci imamo na tem kontinentu že štiri sobrate.

K temu delu so poklicani skupaj s salezijanci posebno Hčere Marije Pomočnice, Donboskove prstovoljke, sotrudniki in bivši gojenci.

stk

Novost starodavnega Prisega Kristusu za človeka v Petrovi baziliki

Praznik Gospodovega darovanja, 2. februarja. Redovniki in redovnice so napolnili Petrovo baziliko v Rimu. Janez Pavel II. je prižgal v srcih navzočih novo luč darovanja Kristusu za ljudi. Stanko Hočevnar, predstavnik slovenskih salezijancev na salezijanskem občnem zboru razmišlja:

Zgubil sem se v velikosti stebra, ki nad grobom svetega Petra dviguje v nebo svetišče. Preganja me radovednost kot že tolikokrat. Ne zanimajo me toliko uniforme — teh je vedno veliko. Gledam obraze... Koliko zgodovin, koliko srečanj, koliko vprašanj, koliko slutenj, koliko želja, koliko hrepenenj! Tudi najbolj žlahtni pisatelji ne bodo nikdar vsega tega razodeli. Reka obrazov se zliva okoli Petrovega oltarja, okoli stebrov, ki kipijo v brezbrežne višave. Čutim, kako se tu pretaka sedanost, preteklost in prihodnost, slišim harmonijo božjega in človeškega, dojemam tesnobo, a vedro usklajevanje zbiranja in sprejemanja, rahlo šumlja zaroka pokorščine in svobode...

Začenja se — spokorno bogoslužje. Poduhovljeni kardinal Pironio stopa v črnem talarju kot sleherni vaški župnik k božjemu oltarju, k „Bogu, ki nam vrača našo mladost“. Pod stropovje bazilike sv. Petra se vlije nevsiljivi glas

redovnic, ki pojejo v stari hebrejščini: „Poslušaj Izrael, Gospod je tvoj Bog...“ Melodija, ki zagomazi v sleherni celici: „Š'ma Israel Adonaj Eloheinu...“ Nato prevzame ves zbor mrmrajoče isto melodijo, med tem ko bariton oznanja v drugih jezikih: Ecoute, Israel... Hear, Israel... Escucha, Israel... In kot novi val prekipi glas vseh zbranih: „Poslušaj Izrael...“ Ustvarilo se je ozračje za sejanje božjega semena: „Neki človek je imel dva sina...“ itd. Znano je vsem. Toda ob koncu je bilo možato zastavljeno vprašanje: „In ti redovnik, redovnica, v vlogi katerega sina se spoznaš?“ Zdaj je zares čisto na mestu čas za tihoto.

„Vlogo katerega sina igram jaz? Sem odšel daleč, sem med svinjami, sem razcapan...? In kdo ve, če ni še hujša razcapanost in oddaljenost užaljenost starejšega sina? Nič ga ne prevzema radost dostojanstvenosti, nič ljubezni ni v njegovem srcu. Mraz, led! — Od-

govor na vsa ta vprašanja dā le osebno srečanje z Bogom ljubezni.

Tisti, ki postavlja vprašanja, je neučakan! Med tem ko dolga vrsta sester v oblačilih Vzhoda prinašajo kadilo in ga zažigajo, kliče vprašanja in prošnje: „Odpusti nam Gospod, ker smo tolikokrat prezrli tvoja pričakovanja! Kolikokrat smo brez srca obhajali bogoslužje! Kolikokrat nismo prav nič cenili osebno srečanje s teboj, nismo imeli časa zate...“ A glej, organist je že klical k najveličastnejši obliki molitve: dolg, resnoben, skladen, a upanje prebujajoč Kyrie eleison — trikrat, saj je tudi naša grešnost množična. In komaj srce izpoje to prošnjo, se bližata oltarju redovnik in redovnica, nesoč kruh in veliko Sveto pismo: „Gospod, napravi me za orodje tvojega miru...“ Iz nedrja zgodovine se je zahotela pesem sv. Frančiška: „Gospod, kjer je sovraštvo, kjer je tema, kjer je žalost... tam naj bom jaz orodje ljubezni, luči, veselja...“ Kajti, nadaljuje neusmiljeni izpraševalec vesti: „Gospod, odpusti nam naše kritiziranje, nevoščljivost, malenkostnost, beg iz skupnosti, nezavzetost za skupno delo...“ Prileže se novi zalogaj za srce: „Kyrie eleison... In medtem ko Bog sprejema našo prošnjo, prinašalci dvigujejo v svojih rokah velike bakle, globus, sol. Pospremi jih čudovita meditativna francoska pesem. Radi bi si izprašali vest v odnosu do sveta, do

našega poslanstva. „Gospod, prosimo te odpuščenja, ker nismo bolj pogumno, bolj nesebično oznanjali tvoje kraljestvo...! Ker nismo bili bolj blizu vsem malim in preziranim, ker nismo prinašali mir in spravo, ker nismo delali za pravičnost...“ Tudi zdaj sledi klic notranjosti: Kyrie, eleison!

Beseda kardinala Pironia je umirjena, trezna, zaupljiva. Dovolj je slišati njegove tako izrazite začetne besede: „Dragi bratje, drage sestre!“ Več mi je povedal s svojim tako značilnim tonom, kakor z bogato vsebino, ki jo je počasi dodajal. Zasanjal sem se v prvo krščansko skupnost. Ponavlja se... Okrog teh mogočnih baročnih kipov pluje mladost. Fotografije ne morejo ujeti, poročali bodo po svoje. Zame pa se je odprla zemlja in zagrabila življenje v žlahtni globini. Iz te mladosti je vzkipe-la himna za začetek večernic. „Pozdravljena, o Mati usmiljenja, Mati božja, in naša Mati, pozdravljena Mati milosti, svetega veselja, pozdravljena, ti okras človeštva, ti..., ti..., ti..., pozdravljena... pozdravljena!“ Nič čudnega, če so se ob koncu valile prošnje: „da bi vedno bolj spoznavali Sveto pismo, da bi se vedno bolj zavzemali za skupno življenje, da bi se zavzemali za trpeče... da bi znali živeti v svetu, ki malikuje telesnost in v katerem majhno število ljudi poseduje veliko, in veliko število človeštva poseduje malo...“ in še toliko drugega.

Drugi dan se je nadaljevalo z evharističnim bogoslužjem. Sveti oče je pristopil k oltarju. Gledal sem ga, kako na svojih ramenih nosi težo celotne Cerkve, v svojih očeh pa luč novega adventa. Bolj kot ponavlja se je oklepal svoje palice, ki se razcveta v križ za človekovega Odrešenika.

Težko bi se zaustavljal ob posameznih delih, predolgo bi bilo. Užival sem zaradi umirjenosti, skladnosti, preprostosti in dostojanstvenosti. Sveti oče je zares lomil kruh božje besede. Zdaj je odlomil košček Simeonovega spoznanja in veselja, zdaj Aninega prerokovanja; nahrnil nas je z Marijino pokorščino in Jožefovo tiho in zavzeto navzočnostjo. Z bogatimi besedami nam je prižigal sveče, povabil nas je, da smo obnovili svoje redovne zaobljube. Še prej je zbran na kolenih prosil vse redovne ustanovitelje in ustanoviteljice, naj bodo z nami, tu in zdaj. To so bile zelo zanimive litanije vseh svetnikov, koliko imen, moških in ženskih! Ko me je

prevzela radovednost, sem odkrival čudovito skladje; bazilika sv. Petra je posejana s kipi svetnikov, ustanoviteljev. Svetišče se spreminja v ene same litanije najrazličnejših karizem. Kako smiselno je bilo zatem gledati dolgo procesijo darov. Prinašanje darov je vedno materializirana pesem zahvale: na oltar so prinašali darove skritih duš v celicah klavzure; tu so mašna oblačila, tu so križi, tu imajo svoje mesto vsi razni pripomočki za zdravljenje, poučevanje, vzgojo, petje, liturgijo, gostoljubnost. Zares: „po tvoji dobroti smo jih prejeli... tebi jih prinašamo“. Vesel sem, da je Bog podaril temu slovanskemu papežu tak čudovit glas. Nad vsemi prinesenimi darovi se končno razlega pogumen glas:

„Vere dignum et iustum est...“ In če je včeraj pri spokornem bogoslužju prevladal zaupljiv klic prve Cerkve „Kyrie eleison“, potem je danes navzoč prav tako mladosten Amen prve Cerkve: med sprejemanjem sveč ob koncu zaobljub, ob koncu evharistične molitve, ob končnem slovesnem blagoslovu: Amen, amen, amen. Prečiščenost kliče po veselju, po novosti, po sprejemanju. In zdi se mi, da je to sad tega svetoletnega romanja: ne prezirati izgubljene sinove človeštva, ne biti oddaljeni in hladni, marveč ljubiti življenje, ki ga daje Bog. In prepevati „amen“ z življenjem, delom, bojem za človeka, za sleherno osebo, v kateri hoče živeti Bog.

St. Hočevar

Glas »nekdanjih«

Nekdanji ali bivši so to samo kot naši gojenci iz mladih dni, sicer pa so vedno „naši“. Lani poleti smo imeli prvo srečanje s skupino od njih. Mojster Prevc že misli na novo srečanje. Medtem se je oglasil svojemu nekdanjemu učitelju Andreju Majcenu naš „bivši“, arhitekt Franc Kobale. Iz njegovega obširnega pisma nam Franc Prevc navaja tele misli:

Ing. Franc Kobale

„Da, 50 let bo odkar smo se poslovili. Iz tistega časa še hranim Vaše karte, ki ste mi jih po mojem odhodu z Rakovnika pisali. Seveda sem jih znova prečital in obujal stare spomine. Sicer sem pa itak pogosto mislil na Vas in na Vaše delo na Kitajskem. In sedaj ste se vrnili. Ali še nosite brado? Na vsak način pa sedaj uživajte res zasluženi pokoj, upam, da v popolnem zdravju. Jaz sem sicer že tudi dve leti v pokoju, vendar je z

zdravjem pri meni nekaj narobe. Človek se pač vsemu privadi.

Kot veste me je vedno veselilo risanje, zato sem nadaljeval študije in postal arhitekt, kar mi je odlično uspelo. Danes sem zadovoljen penzionist. Vendar pa ne mirujem. Komaj v pokoju sem prevzel vodstvo našega šahovskega kluba v župniji. Skupaj z ženo pomagava župniku obiskovat farane in se poskuša v apostolatu, upam da ne brezuspešno. Tudi režiram razne igre. Med drugim sem igral Kristusovo vlogo v Pasionu najmanj 20 krat.

Moja mlajša hčerka je redovnica in poučuje verouk. Že v mlajših letih sem ji pripovedoval o sv. Janezu Bosku; kmalu se je navdušila zanj. Don Boskova slika, ki sem jo dobil od Vas z mojim odhodnim spričevalom, visi nad mojo pisalno mizo. In čudno, hčerka je dobila redovno ime „Ivana“ po don Bosku. Tako je tudi ona pod njegovo zaščito.

Upam, da ostanemo še nadalje povezani med seboj. Pozdravlja in se priporoča v molitev Vaš nekdanji učenec.

Pripravil Fr. Prevc

Bili smo ustvarjalni tudi pri delu v skupinah.

D. Boskov praznik v Želimljem

Človek postane majhen, ko se primerja z velikimi možmi, med katere prav gotovo spada don Bosko. To smo v zavodu še posebej občutili med pripravo na njegov praznik.

Skozi devet dni smo se zbirali k evharistični daritvi, ki ji je predsedoval kak gost ali pa domači duhovnik, in nam vsak po svoje predstavil mnogovrstno don Boskovo podobo: vzgojitelja, velikega pisatelja in širitelja dobrega tiska, iskatelja svojega poklica, ljubitelja mladih, toda zanemarjenih in zapostavljenih fantov. Pred našimi očmi so nam razgrnili don Boskovo življenje, ki ga je vodila Marija Pomočnica. Zato je želja po edreševanju mladih privabila mnoge od njih, da so se mu pridružili. Tako je nastala salezijanska družba, ki ima en sam cilj pred seboj: pomagati versko ogroženemu mlademu človeku, da bi našel pot k Bogu in tako postal pošten državljan in dober kristjan.

Cerkev je don Boskovo življenje in predanost mladim potrdila s tem, da ga je pred petdesetimi leti razglasila za svetnika.

Nekateri od nas so se prvič srečali z don Boskom, za druge pa je bila ponovna potrditev njihove poti k njemu.

J. V.

Iskanje življenjske poti Duhovne vaje za osmošolce v Želimljem

Šolska vrata so se zaprla za štirinajst dni. Tabla, klopi, stene in okna so zopet našla čas za celjenje sledov mladostne neugnanosti in hrupa.

V tem času so se pa odprla neka druga vrata. Dom duhovnih vaj v Želimljem je sprejel tri skupine osmošolcev, ministrantov in drugih fantov, ki so hoteli globlje razmišljati o življenju, izbiri poklica in najti stik z drugimi, ki podobno mislijo o teh problemih.

„Komaj sem vstopil, se mi pogled ustavi na velikem plakatu: na eni strani robot, na drugi veliko žareče srce, med njima pa, kot kažipot na križišču, tri kratka vprašanja: pozornost? hvaležnost? kam? Pomen dveh simbolov sem kmalu zaslutil. Toda, kakšno zvezo z njima imajo ta tri vprašanja? Zvečer mi je bilo tudi to že deloma jasno. Mislim, da je ta prvi utrinek hotel nekaj povedati meni, kristjanu v dobi tehnike. Morda me je hotel opozoriti na tisto osnovno človečnost, ki je stroj brez čutečega srca ne zmore, a je brez nje življenje podobno peklju.

Resno delo in sproščenost v igri in pogovoru sta se menjavala vse štiri dni. Dan smo pričeli z molitvijo in ga z njo tudi zaključili, evharistična molitev pa je bila vrh dnevnega dela in veselja.

Vprašanj, ki smo o njih razmišljali, smo se lotili tudi z življenjske strani s pozornostjo in hvaležnostjo v vsakdanjih majhnih stvareh. Odprtost staršem, bratom, prijateljem, vsem ljudem; odprtost tudi Bogu in njegovim načrtom smo

skušali uresničiti že v teh dneh duhovnih vaj, nadaljevali pa bomo vsak v svojem okolju, vsakdanjem življenju.

Vse dni smo imeli dovolj prilžnosti za medsebojno spoznavanje in z zavodsko družino. Zvedeli smo veliko novih stvari iz njihovega življenja. Zanimalo nas je prav vse: kaj so salezijanci, kaj je noviciat, kdo so sobratje pomočniki, kako živijo dijaki, ki študirajo v Želimljem, kakšno je življenje in delo duhovnika, kaj je potrebno za poklic in še mnogo drugih stvari.

Prav tako kot jaz, so tudi vsi drugi gotovo odnesli s teh duhovnih vaj vsaj eno misel ali spomin v jutrišnji dan.“ ZJ

Tudi narava nam je govorila o božji dobroti.

Podoba sv. Janeza Boska na njegovi kanonizaciji na baziliki sv. Petra v Rimu.

Po zemlji slovenski pred 50 leti

Sijaj velikonočnega praznika, ki je bil leta 1934 dne 1. aprila, je svoje zmagoslavje in veselje delil še z dvema dogodkoma: zaključilo se je izredno sveto leto ob 1900 letnici odrešenja in apostol mladine – Janez Bosko je bil prištet med zbor svetnikov Cerkve.

Številni romarji so z vseh koncev sveta pohiteli v Rim, središče krščanstva, kjer so se odvijale te velike slovesnosti. Stotisočem se je pridružilo tudi malo manj kot 200 slovenskih romarjev. Že na veliki četrtek je bilo potrebno oditi na pot. Salezijanske sodelavce je vodil inšpektor dr. Franc Walland. Ljubljansko škofijo je zastopal kanonik dr. Mihael Opeka. Iz Maribora se je romarjem pridružil župnik pri sv. Trojici v Halozah, Franc Jazbinšek. Ogledali so si znamenitosti svetega mesta in sodelovali

pri obredih. Papež Pij XI. je Janeza Boska poznal osebno in je zato lahko tudi iz osebne izkušnje povedal razloge, da je don Bosko postal svetnik. V nagovoru po evangeliju je med drugim dejal: „Don Bosko je gorel za božjo čast in za zveličanje duš. Kar je spoznal, da je po božji volji, tega se je lotil z vso vnemo, čeprav se je marsikomu zdelo njegovo početje predrzno. To nezaupanje ga ni motilo. Pogumno je uporabil vse pridobitve modernega časa, da je lahko izvrši vse, za kar se je

odločil. Z očetovsko ljubeznijo je vabil k sebi številno mladino, ki se je potikala po ulicah, in jo poučeval v krščanskem nauku. S svetimi zakramenti jo je navajal h krepostnemu življenju. Ne samo v Turinu in okoliških mestih, ampak povsod, kamor je poslal svoje sinove, je ustanavljal mladinske domove. Svojim gojencem in njihovim družinam je želel preskrbeti kruh, zato je ustanavljal zavode, v katerih bi se vsak lahko izučil poklica, ki ga veseli.“ Naštel je še druge značilne dejavnosti turinskega apostola in povedal, kje je bil vir don Boskovih uspehov: „Vzgoja je temeljila na resničnih krščanskih načelih. Osnova ji je bil evangelij in zgled Jezusa Kristusa.

Na Rakovniku

Tri dni po velikih slovesnostih so se romarji vrnili v Slovenijo. Pripovedovanja o doživetjih kar ni bilo konec. Vsaj iskro navdušenja so hoteli razširiti tudi po večjih slovenskih krajih. Zato so pripravili številne proslave. 15. aprila je bil don Boskov dan v Ljubljani. Kronist je takrat zabeležil: „Zdaj se je videlo, kako se je don Bosko med nami že udomačil. Na njegov praznik so brez posebnega vabila prišle množice, ki so se ali strnile v dolgo procesijo ali pa tvorile ob sprevodu časten špalir. Šest iskrnih belcev je peljalo don Boskov kip ob petju mladine in pobožni molitvi vernikov.“

Slovesna akademija je bila v Unionski dvorani. Najodličnejši gost je bil poljski primas, kardinal Avgust Hlond. Ob njem je bil nadškof Anton Bonaventura Jeglič, zaslužen ljubljanski škof in prijatelj salezijancev. Prišli so tudi drugi cerkveni in državni dostojanstveniki.

„Sv. Janez Bosko je Odrešenika ljubil nad vse, To pa zato, ker je s tolikšno ljubeznijo ljubil duše, ki jih je Kristus odrešil s svojim trpljenjem in krvjo. Njegova največja želja je bila: dati duše Kristusu in dušam Kristusa,“ je ob pobožnosti v cerkvi na Rakovniku zatrdil kanonik Mihael Opeka.

V Mariboru in Celju

Marsikdo je bil presenečen nad velikim navdušenjem, ki ga je za novega svetnika pokazala Ljubljana. Teden dni kasneje sta se odrezala Maribor in Celje.

Kip sv. Janeza Boska v baziliki sv. Petra v Rimu, na mestu, kjer je videl samega sebe v sanjah.

Papež Pij XI. proglašja Janeza Boska za svetnika 1. 4. 1934.

V Mariboru je bila pred slovesnim dnevom tridnevna priprava. Govore v stolnici je poslušalo veliko ljudi. Spoznali so novega svetnika kot apostola današnjih dni, ki je globoko razumel čas in ga v marsičem prehitel. Hkrati se je razodela tudi modrost Cerkve, ki je svetnika postavila na oltar zato, da bi ga častili in imeli zgled pravnega ravnanja. Pri maši so s petjem sodelovali rakovniški fantje. „Bosko je živel ob istem času kakor svetniški škof Slomšek, veliki vzgojitelj slovenske mladine,“ poudari v govoru škof dr. Ivan Jožef Tomažič. „On je dejal: ‚Kakor daje le sonce zemlji toploto in luč, tako daje vzgoji in šoli pravega razsvetljenja in omike pomoč samo Bog in nebeški ljubitelj otrok, Jezus Kristus.‘ Vsi vzgojitelji, katerim je res pri srcu rešitev in sreča mladine, so prepričani, da mora vzgoja sloneti na verski podlagi in krščanskih načelih.“

Rakovniški bogoslovci in gojenci so odšli med don Boskove prijatelje in znance v Celje. Njihovo število je presenetilo vsa

pričakovanja. Akademija in petje, govori in drugi izrazi naklonjenosti so pokazali, da so Celjani že prej poznali novega svetnika. Dr. Knific je v govoru med drugim dejal: „Don Bosko je bil mož, kakršnega je potrebovala tedanja doba miselne in duhovne razklanosti. Človek njegovega časa je v sebi občutil morečo praznoto, dokler ni našel svojega Boga in se ni spravil z njim. Don Bosko pa je bil mož, ki je posredoval za spravo med Bogom in novim človekom.“

In drugod

Pevci in govorniki so dajali ton proslavam tudi v drugih krajih po Slovenskem. 8. aprila je bil sklep praznovanja v Razkrižju. Obširna cerkev je bila premajhna za številne častilce iz Međimurja, Prekmurja in Štajerske.

Zavod Martinišče v Murski Soboti je pripravil proslavo za Prekmurje. „Murska Sobota hoče z ljubeznijo in pristrčnostjo nadomestiti to, kar ji manjka na zuna-

njem sijaju. V ljubezni do don Boska nas ne sme nihče prekositi,“ je zatrdil eden od govornikov.

Radna je pripravila posebno pripravo na praznovanje za sodelavce. Kar 250 se jih je udeleževalo duhovnih vaj. 29. aprila je lepemu govoru sledila procesija z godbo in petjem. Bojda je od gričev odmevalo tudi na štajersko stran.

Veržej ni hotel zaostajati. Salezijanci so bili tam že več kot 20 let. Tu so se pripravljali novi poklici. Zato tudi ni manjkalo veselja in lepih obredov.

Za spomin in še kaj

Da tako lepa doživetja in bogate misli, ki jih je bilo mogoče slišati, ne bi obledele, začne izhajati obširen don Boskov življenjepis. Prejeli naj bi ga prav vsi sodelavci in sodelavnice. Zato je bil priložen vsaki številki Salezijanskega vestnika. V nekaj letih je nastala zajetna knjiga, ki je še do danes ohranila svojo vrednost.

B. K.

Kip sv. Janeza Boska na trgu pred cerkvijo Marije Pomočnice v Turinu.

Vsaka beseda naj nosi pečat ljubezni

»Pogovor z Don Boskom«

„Kaj si videl v svojem življenju najlepšega?“ je vprašal don Bosko enega svojih fantov. „Don Boska,“ mu je ta odgovoril. Zato je tudi mene zanimalo, kaj je na njem tako privlačnega, da očara tisoče fantov, ki prihajajo v njegove oratorije, domove, v šole. Nisem imel časa, da bi več dni spoznaval njihovo življenje, zato sem zastavil nekaj vprašanj kar don Bosku v prepričanju, da bom tako lahko pokukal v njegovo skrivnost. Moral sem počakati, da je s fanti končal igro in potem me je pozdravil njegov nepozabni nasmeh.

Menda imate čarobno paličico, da so fantje tako lepo razpoloženi in veseli?“ sem ga vprašujoče pogledal.

„Vera in razum sta glavna stebra moje vzgoje. Moj vzgojni sistem je zelo preprost: pustite mladim vso prostost, da počno stvari, ki so jim najbolj všeč. Vsak mlad človek, tudi najbolj zane-marjen, je dostopen za dobroto. V

njih morate odkrivati kali njihovih dobrih nagnjenj ter poskrbeti, da se razvijejo.

Ni dovolj, da imamo mlade radi, temveč morajo oni to čutiti in videti. Brez domačnosti ni mogoče pokazati ljubezni, brez tega pa ni zaupanja. Kdor hoče biti ljubljen, mora pokazati, da ljubi. Kdor ve, da je ljubljen, ljubi, in kdor je ljubljen, doseže vse, zlasti od mladega človeka.“

Stotine mladih je na dvorišču še naprej skakalo, se igralo, kričalo. Midva sva hitro stopila v njegovo tesno izbico. Na steni je visel papir z obledelim napisom: „Daj mi duše — drugo vzemi!“ Razložil mi je:

„Bog nam pošilja fante, da bi se mi zanimali za njihovo zveličanje in bi pri nas našli pot, ki vodi v nebesa. Zategadelj morate vse drugo pri nas imeti le za sredstva. Naš glavni cilj je, da bi mladi postali poštene državljani in dobri kristjani. Mlad človek se veliko bolj zanima za Boga, kot se vam zdi in takoj začuti, kdo mu resnično želi dobro in kdo ne.“

Poleg vzgojitelja, spovednika, posrednika med sprtimi knezi, papeževega zaupnika, čevljarja, mizarja, kovača, ste tudi pisatelj. Statistiki so našteali 1174 Vaših spisov. Imate pa tudi veliko modernih tiskarn.

„V teh stvareh hočem biti na prvi črti napredka. Moji sodelavci bodo z besedo in pisanjem zajezovali brezboštvo in krivoverstvo. — Če hočemo dobro pisati, moramo vedno imeti pri rokah dober slovar. Pri sestavljanju pridig in pri pisanju sem se vedno trudil, da bi me razumeli vsi. Zato sem vedno pisal preprosto in uporabljal sem najbolj preproste ter vsem znane besede.“

Vaše delo postaja iz dneva v dan popularnejše in že vsak časopis se čuti dolžnega pisati o Vas. Marsikomu bi se na Vašem mestu že zavrtelo v glavi ob tej slavi.

„Kako se je vse to dogajalo, bi komaj mogel povedati... Vem samo, da je tako hotel Bog. Moj delež je samo ta, da bom moral na koncu dati strašen račun o tem, kako sem izpolnil božjo voljo. Vedno sem se držal načrta, ki mi ga je odkrival Gospod. — Gorje tistemu, ki dela zato, da bi ga ljudje slavili. Svet je slab plačnik in nam vedno poplača z nehvaležnostjo.“

Kakor vidim, ste res čisto navaden smrtnik kot vsi mi. Toda opravili ste delo, ki ga nihče drug ne bi bil zmožen. Kdo ste sploh Vi?

„Kdo je don Bosko? Je ubog kmečki sin, ki ga je božja dobrota brez vsake zasluge pripeljala do duhovništva. Poslužila se je tega preprostega duhovnika, da bi na

svetu storila čudovite stvari. Gospod pa bi storil veliko več, če bi imel jaz več vere. Vera zmore vse."

Danes se mnogi katoličani počutijo nadvse sodobne, če kar naprej kritizirajo Cerkev in v njeni preteklosti iščejo le senčne strani.

„Ko gre za vero, sem vedno na strani papeža in kot katoličan mislim ostati na njegovi strani do zadnjega diha. Papeževa beseda je zame ukaz. Sicer pa je tako vsak napor majhen, kadar gre za Cerkev."

Naš čas je tudi sicer poln sovražstva, vojn, spopadov, oboroževanja, Orwellov. Je Bog pozabil na nas?

„Nič naj te ne vznemirja. Če nam Bog pošilja preizkušnje, je to znamenje, da nas hoče utrditi v dobrem. Pogumno in potrpežljivo pojdimo naprej in zaupajmo vanj. Ne bojte se, v nebesih imamo dobrega Očeta in dobro Mater, ki bedita nad nami. Bolj nam manjka človeške podpore, bolj nam Bog ponuja svojo. — Brezmejno zaupam v božjo Previdnost; toda Previdnost hoče, da ji po svojih močeh pomagamo. Bog nam bo hitel na pomoč, če bomo iz ljubezni do njega pripravljeni na velikodušne napore. Vse zaupanje izročimo Bogu in vse pričakujemo od njega, obenem pa razvijmo vso svojo dejavnost."

Sv. Francišek Saleski

Delovanje in vpliv ženevskega škofa Franciška se ni omejilo le na dobo, v kateri je živel, to je konec 16. in začetek 17. stoletja. Njegova prodorna misel in prepričevalen zgled sta postala dediščina vseh rodov, ki vstopajo v Cerkev. Mnogi kristjani so se navdihovali ob njegovih spisih. Številne redovne družine in duhovna gibanja so črpali iz zakladov, ki jih je zapustil „doktor ljubezni“. Radi vzamemo v roke njegovo Filotejo, uvod v bogoljubno življenje, saj so nam njegove misli tako blizu in zapisane v jeziku, ki ga lahko vsak razume.

Janez Bosko je pod njegovo zaščito postavil vse svoje delo. Njemu v čast je zgradil cerkev in njegovi sodelavci so dobili ime po sv. Francišku Saleskem, imenujejo se salezijanci. Predvsem pa naj bi v njihovem življenju prevladovala kreposti, ki so bile značilne pri sv. Francišku — dobrota, ljubezen in krotkost.

„V zboru kreposti ima ljubezen prvo mesto ne samo zato, ker je najpomembnejša, ampak predvsem zato, ker daje učinkovitost in soglasje vsem drugim. Krepost ureja ljubezen," pravi sv. Francišek.

Ob izviru tolikšnega duhovnega bogastva je našel navdihe za duhovno prizadevanje tudi papež Janez Dobri. Na številnih straneh njegovega duhovnega dnevnika je ime ali misel sv. Franciška. Leta 1903 je zapisal: „Ker je prihodnost v božjih rokah, sem prepričan, da se bo vse zgodilo v večjo božjo slavo. To mi zadostuje in daje notranji mir. Bogu je tako všeč. Moja naloga pa je, da ne dovolim različnim obveznostim, da bi me raztresle. Glavno je, da bo zadovoljen Jezus." B. K.

Danes vsi govorijo o miru, kričijo o miru, protestirajo za mir, pišejo o miru. Kaj bi Vi dodali?

„Vsaka beseda naj nosi pečat ljubezni. Blagost v govorjenju, delovanju, pri opozarjanju pridobi vse in doseže vse. — Kdor ne živi v miru z Bogom, nima miru v sebi in zato ne živi v miru z drugimi. Molimo in ne bojmo se! Če molite, zrastejo iz dveh zrn, ki ju vsejete, širje klasi."

Še veliko vprašanj mi je vrelo na dan. Don Bosku se je na licu zalesketala solza. Spomini na božjo bližino so ga ponovno globoko ganili. Nisem ga hotel zmotiti. Pa je sam dejal čez čas:

„Marija Pomočnica nas ima preveč rada. Šele v nebesih bomo presenečeno odkrili, kaj vse je Marija storila za nas. Marija je naša zvetnica in zakladničarka. Marija je ustanoviteljica naših ustanov in jih bo podpirala. Marija Pomočnica ljubi mladino in zato ljubi in blagoslavlja vse, ki za mladino skrbijo. — Pogosto obhajilo je mogočen steber, na katerem sloni en zemeljski tečaj; češčenje Matere božje pa je steber, na katerega se naslanja drugi tečaj."

Govorila sva nemoteno, kot da je don Bosko samo zaradi mene na svetu. Zunaj nekje je bilo slišati zvoke godbe, ki se je pripravljala na praznik. Veliko sonca in ubranosti je bilo v teh zvokih. To sem don Bosku tudi omenil. Nasmehnil se je kakor ob mojem prihodu ter dejal:

Glasbe mladih src ne poslušamo z ušesi, ampak s srcem, kajti največja otrokova sreča je spoznanje, da je ljubljen.

Stanko Maršič, „Nedelja“ 1984/5

Don Bosko pisatelj v svoji sobi v Valdoccu.

Služiti Kristusu v mladih

Služiti Kristusu v mladih: to je klic, ki ga tukaj naslavljamo na vse tiste, ki so bolj pozorni in občutljivi za potrebe našega časa.

V svetu, ki se zdi usmerjen v uničenje vseh duhovnih vrednot, nič ne pomaga jokati in druge obdolževati, ampak je treba delati z zaupanjem in vztrajnostjo ter povzemati jasne in odločne korake. In ker bo jutrišnji svet takšen, kakršni so današnji mladi, zato se je treba posvetiti prav tem.

Različni so načini, kako uresničevati to nalogo: med njimi obstaja tudi način don Boskovih sotrudnikov (odslej DBS). Poklic DBS-ov je v tem, da se posveča predvsem mladim in najbolj potrebnim.

PROBLEM: DANAŠNJA MLADINA. — Mnogi današnji mladi so zdravi, velikodušni in imajo jasne ideale, točne cilje in so polni vere v jutrišnji dan. Drugi pa — in ni jih malo — se hitro pustijo vplivati od negativnih družbenih dejavnikov in tako postanejo poskusni kunci ideologij, nosilci sovraštva in nasilja, žrtve pregreh, zgubljeni in brez upanja, brez potrebne družinske ljubezni, skregani s starši in družbo. Ker so zasičeni od nešteti sredstev družbenega obveščanja, zlahka padejo v zanke politične sebičnosti.

Tudi otroci in odraščajoči so izpostavljeni pastem našega časa.

NE PUSTIMO MLADIH SAMIH, DELAJMO ZANJE IN Z NJIMI! — Po svetu mnogi ljudje — sami ali v skupnosti — delajo za mlade. Med temi so marsikje najbolj delavni don Boskovi sotrudniki. Sveti Duh je namreč vzbudil don Boska in mu dal srce očeta, ki je bilo sposobno darovati se popolnoma za človeški napredek in celostno rešitev mladih, posebno najbolj odrinjenih. Da bi zagotovil prihodnost temu poslanstvu, je don Bosko priklical v življenje različne apostolske sile, med katerimi so tudi njegovi sotrudniki.

ŽIVLJENJE ZA CERKEV IN DRUŽBO. — DBS je kristjan, ki se sredi svojega družinskega in delovnega okolja posveti mladim in ljudskim slojem v don Boskovemu slogu, v službi Cerkve in družbe ter v soodgovorni povezavi s salezijansko družbo in z ustanovo sester HMP. Na ta način obenem tudi uresničuje poklic h krščanski svetosti.

DBS je lahko tudi škofijski duhovnik, ki v izvrševanju svoje duhovniške službe daje prednost mladinski pastoralni ter salezijanski vzgojni metodi in duhovnosti. Kot Kristus tudi taki duhovniki s svojim življenjem govorijo: „Pustite mlade k meni!“ In kot don Bosko ponavljajo: „Gospod, daj mi duše, drugo vzemi!“

S pričevanjem krščanskega življenja želi DBS prispevati k temu, da bi Cerkev postala vedno bolj skupnost vere, ljubezni in molitve. V ta namen sodeluje z različnimi apostolskimi skupinami, podpira vse pobude, ki soglašajo s salezijanskim poslanstvom in odgovarjajo potrebam krajevnih Cerkva.

POSŁANSTVO DBS. — Odraščajoči in mladi, posebno najbolj potrebni — duhovno in gmotno — so dragoceni v božjih očeh. Delati zanje pomeni:

- pomagati jim odkrivati božji načrt in ga uresničevati;

- prispevati k pravičnemu družbenemu napredku: vsak nov rod prinaša s seboj novo upanje za obnovo Cerkve in družbe;

- podpirati dozorevanje apostolskih poklicev za Cerkev in družbo;

- delati pri katehezi in pri uporabljanju sredstev družbenega obveščanja, posebno tiska;

- sodelovati pri evangelizaciji neverujočih in prispevati k razvoju laičnih misijonarjev.

DON BOSKO: OČE IN VZOR. — Don Bosko je za svoje sotrudnike napisal preprosto pravilo duhovnega življenja, v katerem je predlagal, naj bi težili za evangelijsko svetostjo s pomočjo apostolskega življenja v izvrševanju del usmiljenja in ljubezni do bližnjega, posebno do mladih.

Don Bosko pričakuje od svojih sotrudnikov samo to, kar je mogoče: je obziren, nezahteven, ne sili. Ob njem se vsakdo počuti prijetno, ker spoštuje njegovo svobodo in zmožnosti. V moči tega preprostega pravila lahko DBS deluje povsod tam, kamor ga postavijo življenjske okoliščine:

- v svoji družini: če je oče ali mati, tako, da kaže otrokom zgled pravega krščanskega življenja; če je otrok, tako, da goji dialog in družinsko sožitje s svojo velikodušno pokorščino;

- v šoli in na univerzi: če je predavatelj ...; če slušatelj ...

- na delovnem mestu: če je predstojnik, podjetnik, delavec ...

- v združenjih: župnijskih, družbenih ... animator ali član ...

SALEZIJANSKI SLOG ŽIVLJENJA

IN VZGOJNA METODA. — Don Bosko je bil učitelj posebnega sloga življenja in značilne salezijanske duhovnosti, ki izraža in poudarja nekatere posebne evangelijske vrednote: močna duhovna ljubezen in mladostna podjetnost, ki postaneta neutrudna gorečnost; duh odpovedi, ljubeznivosti, družinski duh, optimizem in veselje.

Salezijanski slog medsebojnih odnosov je tisti, ki vodi DBS-a v vsem njegovem vedenju. In kadar se ta slog uporablja z mladimi, postane vzgojna metoda, preventivni sistem. Ta metoda temelji na razumu, veri in ljubeznivosti. To naredi iz DBS-a pravega vzgojitelja otrok, odraščajočih in mladih.

Don Bosko je nenadkriljiv vzor umetnosti, kako ljubiti mlade. Sam je rekel: „Obljubil sem Bogu, da bom do zadnjega diha delal za mlade ... Tukaj med vami se počutim dobro ... moje življenje je samo to, da sem z vami.“ Sotrudnik vzame za svojo don Boskovo strast za mlade in ta ga podpira v težavah in neizogibnih nerazumevanjih apostolskega delovanja.

VZGOJA ZA APOSTOLAT. — Koncil nam pravi: „Apostolat lahko doseže popolno učinkovitost samo z vsestranskim in celovitim oblikovanjem.“ Zato DBS posodablja svojo kulturo, se pripravlja za uresničevanje svojih nalog v družini, družbi, službi in zelo se trudi za svoje nenehno oblikovanje v katehezi.

V ta namen ima svoje oblikovalne trenutke na krajevni in inšpektorialni ravni, v narodnih in mednarodnih združenjih. Teme so salezijanske in cerkvene ter organizacijski vidiki. Vse to pa v ozračju bratskega veselja.

Močni trenutki samovzgoje DBS so premišljevanje božje besede, sv. maša z obhajilom in zakrament sprave.

DBS goji otroško ljubezen do Marije Pomočnice kristjanov; prek spoznavanja don Boska vdihava salezijanskega duha in vzgojno metodo; osebno prispeva k življenju v skupnosti in k doseganju njenih ciljev.

VČLANJENJE V SALEZIJANSKO DRUŽINO. — Da bi mogel uresničevati svoje poslanstvo v korist mladih, je don Bosko ustanovil duhovno družino, sestavljeno predvsem iz treh skupin:

- salezijanci (SDB)
- Hčere Marije Pomočnice (HMP)
- in don Boskovi sotrudniki (DBS)

Vse tri skupine imajo skupno: ustanovitelja, poslanstvo in duha.

Pozneje so se k salezijanski družini (SD) pridružile še druge skupine, zlasti don Boskove prostovoljke (DBP).

Člani prvih dveh skupin polagajo redovne zaobljube in živijo v skupnosti. DBP tudi imajo zaobljube, a živijo v svetu. Tudi DBS živijo v svetu, a nimajo zaobljub. To so nekaki „zunani salezijanci“, laiki ali škofijski duhovniki. Vsi pa so udeleženi pri isti salezijanski karizmi in njenih ciljih.

Vsa SD nadaljuje svoje previdnostno poslanstvo, ki ga je začel don Bosko v Cerkvu in zato:

- goreče dela za mlade, predvsem najbolj potrebne;
- vedno teži za celostnim in nenehnim oblikovanjem v zvestobi Cerkvi in salezijanskemu duhu; pri nenehnem oblikovanju imajo salezijanci (SDB) prvo odgovornost za vse veje SD.

DELOVNO PODROČJE JE VES SVET. — Poklic DBS se lahko predstavi kjerkoli po svetu, ker odgovarja potrebam vesoljne Cerkve. Deluje lahko tako v zavodih salezijancev (SDB) kakor HMP. Pa tudi zunaj tega okolja in sploh povsod, kjerkoli so mladi, ki potrebujejo vzgojo.

KAKO POSTANEŠ DBS?

— Imeti moraš veselje do resničnega krščanskega življenja, ki ne sme biti samo navidezno, temveč sad osebnega prepričanja in plemenite zavzetosti za vstalega Kristusa;

— Izgibati se je treba povprečnosti, neresnih izbir in čustvenosti;

— Postajati moraš vedno bolj občutljiv za probleme mladih in revnih, zato da bi pospeševal možne rešitve v krščanskem ključu;

— Spoznavati don Boska in prepajati današnje stvarnosti z njegovim dinamičnim duhom, z njegovo realistično duhovnostjo in z njegovo vzgojno metodo;

— Biti pripravljen za delo z don Boskom — prek razvoja lastnih darov narave in milosti — za posodobljeno rast Cerkve;

— Imeti čut za prijateljstvo in bratstvo, za medsebojne odnose, ljubiti delo v skupini, sprejeti vrednote soodgovornosti, sodelovanja in soudeležbe znotraj krajevnih skupin, širšega združenja DBS-ov, SD-e in Cerkve;

— Preraščati lahkotna mladostna navdušenja, da bi tako uspeli zvesto pričevati z resničnim krščanstvom v družbi, ki ima raje minljivo začasnost.

Prevedla I. I.

Odmevi sotrudnikov

Na vodstvu sotrudištva vsak dan prihajajo pisma iz najrazličnejših krajev Slovenije. Večinoma so kratka, nekatera pa tudi daljša, kramljajoča. Najbolj pa sem vesel tistih, v katerih se čuti prava apostolska zavzetost za salezijansko poslanstvo med mladimi. Tako piše F. G. iz okolice Maribora:

„Danes zjutraj (bilo je 31. 1.) smo zelo lepo in slovesno obhajali sv. mašo na čast sv. Janezu Bosku. Prišli so vsi naši molivci za duhovne poklice. Peli smo in molili ter prosili don Boska, da bi pomagal naši mladini, ki je na razpotju. Kot odličen in sveti vzgojitelj nas bo gotovo uslišal, saj zaupamo v njegovo priprošnjo pri Bogu.

K večerni maši smo povabili mladince in šolarje: upam, da jih bo vsaj

nekaj prišlo, saj so mladi danes zelo potrebni molitve. Kar ne smem misliti na vse, kar se danes dogaja med našo mladino! ... Ravno te dni sem slišala od našega farana, pametnega moža, kaj je videl in doživel ne daleč od svoje hiše, kjer se zbirajo in celo uživajo mamila. In to se dogaja že tu, na podeželju (okrog 15 km od Maribora). Ko smo se o tem pogovarjali z g. župnikom, ga je g. kaplan potrdil, da je to res in da je tudi sam to videl ...”

Nekoliko bolj vedro piše J. N. z Notranjske: „Na praznik sv. Janeza Boska se vas vseh (salezijancev) spominjam v molitvi in prosim tega našega (svetnika) skupnega dobrotnika, da bi nam vsem pomagal pri vzgoji mladine.

Tudi jaz imam veliko težav z vzgojo; imam namreč 17 vnukov. Kar polovico

jih je ravno v najtežjih letih. Zato se vam priporočam v molitev. Že veliko let prosim don Boska v težjih primerih in še vselej sem bila uslišana.

Danes imam sina godovnjaka. Že takrat, ko se je on rodil (pred več kot štiridesetimi leti), sem častila sv. Janeza Boska in upam, da ga bom častila, dokler bom živela.

Prisrčne pozdrave vsem, ki se trudite za našo mladino in tudi za nas stare najdete čas!”

Lepo bi bilo, da bi vsak, ki prebere te vrstice, zmolil vsaj eno zdravamarijo za te in vse druge mlade po svetu ...

Za konec prisluhnimo še kratkemu odstavku iz pisma M. D. iz Ljubljane: „Salezijanski vestnik mi je zelo všeč. Ima vsakovrstnega čtiva, celo nekaj zabavnega in dosti poučenga ...”

Vsem bralcem Vestnika iskrene pozdrave in tem „don Boskovem svetem letu”!

Z. I.

Junaško izvrševanje dolžnosti svojega stanu

Leta 1934, ko je bil Janez Bosko razglašen za svetnika, sem bil v drugi preizkušnji redovnega življenja, v noviciatu na Radni pri Boštanju ob Savi. Letos poteka od tedaj 50 let.

Takratni magister novincev Jože Špan in zlasti še njegov pomočnik Karel Jereb, zdaj misijonar v Peruju, sta si prizadevala narediti iz nas 21 novincev vzorni rod novih salezijancev: izšli naj bi iz šole k svetnikom prištetega Janeza Boska. Počutili smo se nekako 'laskavo': biti novinci in salezijanci leta don Boskove kanonizacije. Čutili smo veliko odgovornost v prizadevanju za svetost: zatajevanje, samokontrola, stremljenje za popolnostjo. Magister in njegov pomočnik sta nas spodbujala, da bi dali vse od sebe in tako postali čim bolj podobni našemu svetemu ustanovitelju.

Da ne bi ostalo vse le pri lepih besedah, sta nas novince navajala k zglednemu krščanskemu življenju. Poudarek sta dajala na štiri reči: izvrševanje dolžnosti svojega stanu, ljubezen do mladine, čistost in pobožnost do Marije Pomočnice. S primero bi dejal, da je bilo to nekaj podobnega kot hoja v planine ali obisk kakega mesta. Oboje je prepleteno z raznolikostmi in tudi naporom. Vidiš in doživljaš toliko stvari, v spominu pa ohraniš samo to, na kar si posebej pazil. V planinah vlečejo pozornost nase cvetice, razne ptice, jutranja ali večerna zarja, panorama . . . V mestu pa te morda zanimajo cerkve, izložbe, kulturni spomeniki, ljudje . . . Človek je prepoln vtisov, ki stanejo truda.

Naša dva uvajevalca v redovno življenje sta dajala prednost natančnemu izvrševanju dolžnosti našega stanu. Ko pravim 'natančno' izpolnjevanje, mislim pri tem na junaško ali herojsko izvrševanje dolžnosti. Te obsegajo med drugim kreposti, ki vodijo k svetosti. To je bila naša naloga v don Boskovem 'svetem letu'. Postavila sta nam za vzor don Boska in njegovega učenca Dominika Savia, posebno tega. Po neki don Boskovi spodbudni pridigi, v kateri je bilo razloženo, da Bog želi, da postanemo sveti, in da je to lahko, je Dominik hodil zamišljen po dvorišču in tuhtal. Don Bosko ga je opazil in vprašal, kaj mu je. „Premišlujem, kako bi postal svet.“ Don Bosko mu je pojasnil: „Dominik, tako, da boš z veseljem izvrševal dolžnosti svojega stanu. Sedaj se pojdi igrati, potem boš šel študirati, nato večerjati in na koncu spat. To Bog pričakuje od tebe!“

Zame je junaško izvrševanje dolžnosti imelo čisto določeno obliko. Večina mojih tovarišev je prihajala iz salezijanskega zavoda v Veržeu, kjer je bila klasična gimnazija z obilico latinščine in grščine. Skupaj z dvema sotrpinama sem prišel z realne gimnazije, kjer ni bilo grščine, latinščino pa smo imeli samo od petega razreda dalje. Treba je bilo nadoknaditi štiri leta latinščine, saj je bil ta jezik zlasti za študij filozofije brezpogojno potreben. Tako sem imel v študiju latinščine delovno področje, na katerem sem se na zares junaški način vadil v izvrševanju dolžnosti svojega stanu. Naj dodam, da sem bil bolj nadarjen za realne predmete in sta mi zlasti srbohrvaščina in francoščina delala velike težave od vsega začetka gimnazijskega študija. Moram pa tudi reči, da mi je potem prav študij latinščine pomagal pri učenju drugih jezikov, tako da danes govorim kar sedem jezikov. To povem zato, da pokažem, da ima junaštvo tudi svoje povračilo že na tem svetu.

Kako so se moji tovariši v noviciatu vadili v izvrševanju dolžnosti v junaški meri? Vsak na svoj način. Kdo se je vadil za govornika — in je zdaj velik govornik, drug v igranju na klavir — zdaj je pravi mojster na orglah, spet tretji v svoji obrti — danes je strokovnjak v mizarstvu; in še bi lahko našteval. Vsi pa smo skrbeli za snago v hiši. Noviciat je bil v starem gradu z mnogimi hodniki, prehodi, zaviti stopnicami in celo vrsto prostorov: to je bilo obširno delovno področje za snago in red. Zraven tega je bilo treba pomiti posodo zjutraj, opoldne in zvečer za 60 oseb, pripravljati obednico in obdelovati vrt in polje. Vse to poleg rednega učenja, ki je dnevno obsegal pet šolskih ur. Prosto je bilo samo ob nedeljah in četrtnih. Ta dan pa nas je celo čakalo kako naporno delo, na primer cepljenje drv, sekanje vejevja ali popraviljanje ceste. Ko je bila žetev ali košnja pa tako ni bilo dnevnega reda, temveč smo delali od zore do mraka. Vse to smo opravljali z geslom 'izvrševanje dolžnosti svojega stanu v junaški meri'.

Ko je prišel 1. april 1934 sem upal, da bom po tolikih naporih za uresničenje enega izmed vzgojnih načel Janeza Boska o izvrševanju dolžnosti svojega stanu v junaški meri, smel na svetniško razglasitev našega redovnega ustanovitelja v Rim. Doma mi je mama rekla, da lahko grem. Toda drugo načelo skupnega življenja je: vsi enako. Ker seveda za 21 novincev ni bilo denarja, smo vsi ostali doma — in v duhu 'prisostvovali' veličastni akademiji v Unionski dvorani v Ljubljani, kjer so na svoj način pokazali, kako je don Bosko postal svet, ko je izvrševal dolžnosti svojega stanu.

Kot vzgojitelj sem svoje gojence vedno spodbujal k izvrševanju dolžnosti svojega stanu: to je bil navadno študij za študente in pridno delo v delavnici pri obrtnikih. Osebna izkušnja me je prepričala, da kdor zares z veseljem in prizadevnostjo ne izvršuje svoje dolžnosti svojega stanu, tudi ni srečen in zadovoljen.

Valter Dermota

Slovenska misijonarja uresničila Don Boskove sanje

Don Bosko je imel sanje, v katerih je videl, kako so se rokovali misijonarji iz Indije in Kitajske. O teh sanjah je dolgoletni salezijanski inšpektor na Kitajskem, zdaj že rajni don Braga, večkrat govoril: „Prišel bo čas, ko se bodo misijonarji, ki bodo prišli od Jancčjanga in tisti iz Indije, rokovali.“ Ali so se te sanje uresničile med vojno leta 1942, ko sta se srečala dva slovenska misijonarja Jožef Kerec iz Kitajske in Jožko Kramar iz Indije in sicer v Mandalayu in slovesno proslavila ta dogodek? Misijonar Andrej Majcen pravi: „Jaz mislim, da! Samo, da ta dogodek ni bil ovekovečen v italijanskem Bollettinu, ker se pač nista srečala dva Italijana. Priča temu srečanju pa je italijanski salezijanec Alessi.“

Dalje pravi Majcen: „Predno oddam to poročilo, sem hotel še vprašati Kramarja, če se še spominja tega dogodka in kako je bilo. Dobil sem (decembra 1983) tale odgovor:

„Julija 1933 sem po končani osnovni šoli stopil med aspirante pomočnike pri salezijancih. Že naslednji dan sem se srečal z možem nizke postave, žarečih oči, nasmejanega obraza in dolge častitljive brade, ki jo je večkrat vrgel čez rame in jo v našo zabavo včasih potegnil pod pazduho in oba konca zadaj na hrbtu zvezal. Takoj pri prvem srečanju mi je bil Kerec privlačen in sveto sem ga občudoval. Kakor da bi ravnatelj to razumel, mi je naročil, naj mu pomagam pri zbiranju različnih predmetov in zbijanju zabojev za njegove revne Kitajčke.

Leta so minila in jaz sem postal misijonar v Indiji, kjer sem deloval pet let. Pozneje so me poslali v Mandalay, veliko budistično mesto v Burmi. Tam sem delal dve leti.

Januarja 1942 sem dobil iz kitajskega mesta Lašjo telegram: „Jutri ob enajstih pridem z vlakom v Mandalay, Kerec.“ Ker so bili tedaj Kitajci v Burmi v težavah, med njimi je naš župnik Kitajec moral oditi v Indijo, smo mislili, da nam prihaja na pomoč.

Z enourno zamudo je vlak, prenatrpan, prispel. Kerec je ležal v podstropnem prtljažniku. Njegova

brada je bila samo še močan šop, ki mu je segal vseeno do pasu.

V zavesti don Boskovih sanj sem nestrpnost silil do njega, da bi mu prvi podal roko. Naš ustanovitelj don Bosko je namreč pred tričetrstoletja predvidel, kako se njegovi sinovi iz Indije rokujejo z misijonarjem iz Kitajske.

Bil sem izredno dobre volje in mu čestital, da je don Bosko v svojih preroških sanjah videl sinove male Slovenije iz Kitajske in Indije, da si pomagajo. Pozneje sem bil nekoliko razočaran, ko sem zvedel za namen njegovega potovanja v Burmo: ni prišel nam na pomoč, temveč iskati gmotne pomoči za svoj misijon v Čaotungu (A. Majcen: in da nakupi usnje za čevljarstvo delavnico v Kunmingu).

Precej so mu pomagali naši kitajski župljani. Njegovo bivanje med nami smo izrabili tudi za krajše duhovne vaje in da se skupaj z njim pripravimo na japonsko-ameriško-kitajsko vojno, ki se nam je neizprosno bližala. Že tedaj, ko je bil Kerec še na poti iz Mandalaya v Kunming in se vozil teden dni na tovornjaku, smo jo občutili. Občudoval sem Kerečev pogum, požrtvovalnost in gorečnost za zveličanje duš. V vojni vihuri, ki nas je zagnila, smo našli kar 147 japonskih zračnih napadov, ki so dobesedno orali zemljo okrog nas in smo viseli med življenjem in smrtjo.

Ko sem bil izgnan iz Burme, Kerec pa iz Kitajske, sva se srečala v Veržeu. Oba sva se živo spominjala srečanja v Burmi, ki je bilo srečanje don Boskovih sinov iz Kitajske in Indije in si pomagali, kakor je don Bosko tudi napovedal. Čutil sem, kako srčno je želel umreti v svoji novi domovini Kitajski, kjer je apostolsko deloval. Zanj je bila velika žrtev zapustiti Kitajsko. Mene pa je Gospod poslal še bolj na vzhod, kjer je še toliko ovac, ki ne poznajo Kristusa, da bi jim tudi jaz bil kašpot k njemu, ki je Luč in Življenje. Naj ljubi Bog pošlje še veliko misijonarjev kova Jožka Kereca ...

H Kramarjevemu poročilu dodaja Andrej Majcen:

„Bilo je leta 1942. Jaz sem bil ravnatelj v Kunmingu, Kerec pa je bil že z rdečimi gumbi apostolski administrator Čaotunške prefektуре, ki leži v severnem delu Junana ob reki Jancčjang ali kakor se zdaj uradno imenuje Čančjan (Dolga reka). Že od 1938 je torej Kerec vihtel škofovsko palico in prišel pridigati duhovne vaje k meni v Kunming. Skozi to mesto je vodilo t. i. Burma-road — burmanska cesta, po kateri so noč in dan ropotali ameriški kamioni z vojaki in vojnimi materialom. Prihajali so iz Burme, iz Ranguna skozi Mandalay, kjer je bila salezijanska postojanka, potem v Lašjo, kjer je zdaj salezijanski škof, in v kitajski Junan.

Kerec mi je dejal: „Veš, dobil sem povabilo, da grem v Mandalay pridigati duhovne vaje sobratom.“ Dobil je mesto na vojaškem kamionu, potem pa v Burmi predsedel na vlak ...

Ko je Kerec prišel ves zbit iz Burme nazaj v Kunming, nam je odprl steklenico dobrega vina, ki mu jo je podaril ravnatelj Alessi (veliki misijonar v Indiji) in smo trčili — dobro se še spominjam — Kerecu za to edinstveno srečo, da je on s Kramarjem uresničil don Boskove sanje.“

A. Majcen

V pljučih sveta

Misijonarka s. Agata Kociper HMP se oglaša

Porečje velikanske brazilske reke Amazonke s svojimi pragozdovi imajo učenjaki, ki se bavijo z ekologijo (naravnim okoljem) po pravici za pljuča sveta: to je največji proizvajalec čistega zraka. Okrog in okrog porečja so zgradili široko avtomobilsko cesto, ki povezuje mesta na obrobju in glavno mesto Manaus, ki leži prav ob reki Amazonki, v sredi tega zelenega morja, ki ga tudi imenujejo 'zeleni pekel', zaradi izredno težkega življenja v pragozdu. Ali se bodo ob tej cesti ljudje razlezli kakor rak po teh pljučih zraka in jih uničili? Tega se ekologi bojijo . . .

V teh pljučih sveta ali tudi v tem 'zelenem pecku' živijo razna indijanska plemena s svojo 'predgodovinsko' civilizacijo, ob katero buta danes z vedno večjo silovitostjo 'zahodna moderna' civilizacija in jo bo prej ali slej vsrkala vase. Ob tem trčenju pa lahko indijanski rodovi propadejo in izginejo. Cerkev je danes edina ustanova, ki jim gre nesebično naproti in jim pomaga preživeti krizo pretapljanja v novo civilizacijo, ki je neizbežna. So etnologi, ki bi hoteli indijanska plemena ohraniti v njihovi prvotni civilizaciji v nekakih 'rezervatih'. Toda Indijanci niso divje živali, ki jih je mogoče obvarovati uničenja v naravnih parkih ali živalskih vrtovih. Indijanci hočejo napredovati.

Med tistimi, ki jim pomagajo živeti v človeškem dostojanstvu, so tudi salezijanci in Hčere Marije Pomočnice. V Braziliji imamo salezijanci šest provinc, dve delujeta že sto let, največja in čisto misijonska pa je na področju Amazonke v Manausu. V povezavi z njimi delujejo tudi salezijanke. Daleč navzgor po Amazonki, že 'blizu' kolumbijske meje je kraj Pari-Cachoeira (Kašoejra). Tam živijo Indijanci iz plemena Makú in Tupan. Zanje se trudijo salezijanci že od leta 1940. Šele lani so lahko prejeli zakramente: krst, obhajilo in birmo, in potem sv. zakon. To je bil velik praznik s pesmijo, plesi in svetimi obredi. Tu imajo misijon tudi Hčere Marije pomočnice.

In zdaj naša misijonarka. Tole piše iz Pari Cachoeire 17. januarja letos:

„Vesela sem vašega božičnega voščila z novicami. Tudi Družino sem prvič dobila šele sedaj. Zame je velike vrednosti, saj me povezuje z vsem svetom. Za branje novic, kakor za pisma, je vedno mogoče najti čas.

Pišem vam iz misijona. Zame je bilo to božično darilo, da sem lahko božič in ves januar lahko preživela v misijonu. Sama sem s. inšpektorici izrazila to željo. Moj božič je bil čudovit, ves duhovno obarvan, pristen, doživet! Med preprostimi ljudstvom, ki s čistim srcem izraža svojo vero, ni težko misliti na Jezusa, ki se je rodil ubog, a je v. sebi skrival Boga. Tukajšnji ljudje so naredili za božič veliko žrtev. Prišli so k nam po treh dneh vožnje po reki med dežjem in soncem s skromno hrano, ki so jo prinesli s seboj, samo zato, da bi skupno obhajali božič.

Po maši smo torej množici dali za darilo — kruh, ko pa je tega zmanjkalo pa piškote. Kruh vidijo samo pri nas za božič, a še to ne vsi. Dekleta so ga cele dneve prej mesile in pekle, da bi ga mogli ponuditi kolikor se da vsem. Na koncu je prišlo dekle in ko sem ji ponudila piškote, je dejala: „Kruha bi rada!“

Po božiču sva s sestro odpotovali na moje prvo misijonsko potovanje. Vožnja po reki z motornim čolnom in potem s traktorjem po jamasti in blatni poti v pragozdu je bila imenitna. V tistem naselju imajo sestre hišico, da lahko prespijo na svojem, v drugih krajih pa prespijo kar med ljudmi. Tudi to bom poskusila preden grem odtod, če Bog da. Tako bom preverila, če imam dovolj misijonske prilagodljivosti. Bila sem skoro presenečena nad uboštvom in primitivnim načinom življenja. Marsikateri otrok ve, kaj je lakota. Nekaj otrok imamo v bolnici in je kar težko nadomestiti, kar so izgubili. Večkrat se zgodi, da nimajo kaj jesti: ali jih starši zanemarijo, ali jim umrje mama, oče pa se ne briga dosti zanje. Sestre jih poučujejo, kako prav živeti, toda ljudje le počasi dojemajo in se po tem ravnavajo.

Še en dogodek. Na vigilijo pred božičem so se otroci žogali in enemu je žoga priletela na roko s tako silo, da mu jo je zlomila. Na srečo je bila medicinska sestra blizu in je tako poskrbela zanj. Nekemu drugemu otroku, ki se mu je v rano na glavi naselil črv in v njej zrasel tako, da ga je bilo treba kar izpuliti. Kaj podobnega se zaradi nehigijenskih razmer kar pogosto dogaja.

To so bila moja prva doživetja sredi najbolj ubogih ljudi. Vsem prav lep misijonski pozdrav, s. Agata Kociper HMP.”

stk

Naš misijonar Alojz Snoj v Zairu uresničuje salezijanski afriški načrt.

Salezijanska družina je zgubila svojega voditelja V spomin na Giovannija Rainerija

Komaj se je vrnil iz Mehike, kjer je bil na sestanku salezijanskih založnikov, je moral Giovanni Raineri iskati zdravlja na kliniki v Rimu, a ga ni več našel: 10. decembra lani je umrl. Omagalo mu je srce, ki je zadnja leta tako velikodušno bilo za Salezijansko družino.

Don Raineri je bil 12 let član vrhovnega sveta naše Družbe, ves predan sodelavnikom in bivšim gojencem, obenem pa tudi salezijanskemu družbenemu obveščanju. O tem je prav v Mehiki dejal: „Založniška dejavnost je služba našega poslanstva, ki se je ne smemo odreči, ker to zahteva od nas don Bosko, naše izročilo in sklepi občnih zborov.“

Poklic

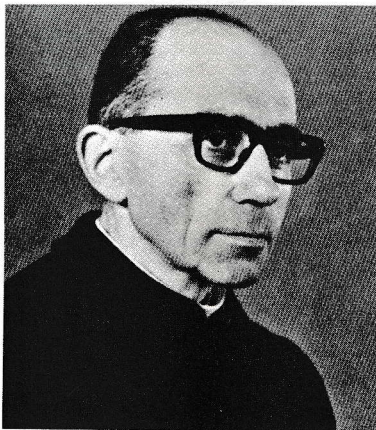
Giovanni Raineri je bil doma blizu Bergama, ki je bila domovina tudi Janezu XXIII. Rojen je bil leta 1914, zadnji od štirih otrok, ki pa so vsi zgodaj umrli. Oče je šel dvakrat v Ameriko, se vrnil, toda zaradi nasprotovanja fašizmu ni obogatel s svojim podjetjem. Umrl je leta 1930 s priporočilom ženi in sinu, da več veljajo svoboda in krščanske kreposti kot dvomljive ponudbe partije.

Njegov župnik, ki je rad prebiral Salezijanski vestnik, je materi nasvetoval, naj pošlje Nina, ki je želel postati duhovnik, toda ne škofijski, k don Boskovim sinovom v Turin. Tako je Janez prišel k salezijancem. Po očetovi nenadni smrti so ga vrnili materi vdovi, da ne bi ostala sama. Toda mati se mu je velikodušno odpovedala in ga poslala nazaj k salezijancem: „Pripravila sem ti kovček in vse potrebno in sem napisala listek za tvoje predstojnike, v katerem izjavljam, da te ne potrebujem in tudi pozneje ne bom potrebovala tvoje pomoči, ker ti moraš iti po svoji poti.“

Ob Janezovi novi maši 18. decembra 1939 v baziliki Sv. Petra v Rimu mu je mama dejala: „Odslej bom vedno srečna, vedno bom v nasmeihu skupaj z rajnim očetom in našimi „angelčki“.“

Srečanje z resničnostjo

Po novi maši je poučeval teologijo v salezijanskem bogoslovnem semenišču v Monteortoneju pri Padovi. Potem so ga predstojniki poslali znova v Rimu na študij cerkvene zgodovine. V tem času je doživel dve odkritji, kakor sam pravi: „Antona Rosminija z njegovimi iz-

virnimi filozofskimi in teološkimi mislimi in z njegovo vizijo zgodovine Cerkve; in Romula Murrija, v katerem je odkril poznavanje potreb in stiske današnjega človeka ...

Kot profesor zgodovine na teološki fakulteti v Turinu je znal prepričljivo osveščati bogoslovce, da je Cerkev vedno potrebna duhovnega prenavljanja za nalogo, ki ji je zaupal Kristus. Obenem se je z vsem srcem posvečal mladim v tem turinskem okolju.

Župnik med komunisti

Za župnika je bil poslan v eno najtežjih okolij v Liguriji, v Colle di Val d'Elsa. Tedanji vrhovni predstojnik Peter Ricaldone mu je na opozorilo, da nima poklica za župnika, dejal: „Ta poklic ti dajem jaz!“ In je bil župnik 15 let, od 1950 do 1965. V okolju, ki je bilo razdeljeno med „mi“ in „oni“ in so se pripadniki „mi“, ki so bili v manjšini, bali hoditi v cerkev, je Raineri znal vzpostaviti strpne odnose, tako da so ga vzljubili vsi, katerekoli politične barve. Tudi tu je znal odkriti duhovne poklice, kakor poprej v Turinu. Sejanje božje besede z razumevanjem in dobroto ni bilo zaman. Pozneje je zapisal: „Toliko let župniškega dela v okolju, ki ga je Cerkev izgubila, politično kvalificiranem in protiklerikalnem, so me prepričala, da ideološke križarske vojne in mešanje vere s politiko so samo trenutne rešitve, daljnoročno pa s hujšimi posledicami od samega zla ... Moji nasprotniki so me vedno cenili in imeli radi: vedeli so, da so stvari, ki se jim ne morem odpovedati, pa tudi oni se jim

ne morejo; oboji pa vemo, da je veliko ljudi zagledanih v svoja mnenja tako, da jih prav sektaško nepopustljivo brani.“

Predstojnik za novi čas

Čakala ga je nova pot: imenovan je bil za inšpektorja Ligurije, v času ko je vse redovne družbe pretresala kriza poklicev. Sam je zapisal: „Pogosto sem vzbujal razprave glede mojega gledanja na določene stvari ... Vedno sem delal po treznem premisleku, hotel sem presegati trenutne okoliščine, ki navadno zaslepljajo, in gledati v prihodnost. Nekateri so mi očitali, da imam rad novotarije, se predajam nevarnim poskusom. To ni res. Toda rad imam opozorila in odkrite opazke. Tako je mogoče napake popraviti in se jih izogibati ...“

Ves za salezijansko družino

Potem je bil izvoljen na posebnem občnem zboru za svetovalca in mu je bila zaupana naloga-skrb za sodelavnike in bivše gojence, na naslednjem zboru pa je bil potrjen znova v tej službi. Izkazal je veliko dejavnost na tem področju in je, lahko rečemo, salezijansko družino vsestransko pomladil: osebnostno je obiskoval posamezna območja po svetu, jim dajal novega zagona in ideje; zdaj je v vrstah sodelavnikov močan mladi rod, ki zavzeto izpolnjuje naloge, ki jih je začrtal že don Bosko: poslanstvo dejavnega apostolata. Posebno se je zavzemal za širjenje verskega tiska in za založniško salezijansko dejavnost. Dejal je: „Zgodovina je zbrisala oblike odnosov družabnega življenja, ki jih je zasnoval don Bosko v svojem času, toda njegova zamisel, da je združevanje potrebno, je ostala, le nove, času primerne oblike je dobila.“

Osebnost

V svoji duhovni oporoki je zapisal: „V meni ni bilo uporniškega duha, temveč oster občutek, da je božje kraljestvo kraljestvo pravičnosti, ki ga moramo uresničiti. Zame je bil vedno izziv evangelij, ki je namenjen ubogim, ki govori o novem vinu, ki razžene stare mehove, odpirati ljudem pot do resnice, pravice, bratstva. Vedno sem se zavzel za človeka, ki išče pot, na kateri se človekovo nemirno srce končno more spočiti v Bogu.“

Imel je velike zmožnosti za poslušanje, za pogovor, pa tudi za molk. Prav glede tega je zapisal: „Očitajo mi večkrat molk, toda molčim samo zato, ker se hočem ogniti nepotrebnim diskusijam. Moj bog, kako ima vsakdo od nas rad svoja mnenja in to v obratnem sorazmerju z njihovo slabostjo! ... Hvala ti, Gospod, za toliko sobratov, ki so mi pomagali, prenašali, razumeli, kritizirali, ovirali: tudi ti imajo svoje natančno mesto na prehojeni poti in mi kažejo svoje previdnostno poslanstvo zame.“

Njegovo sporočilo za nas

„Kljub videzu je Salezijanska družba mlad organizem, ker ima zmožnost prenavljanja... Razmišljanje o liku in namenih don Boska in o načinu, kako uresničiti njegovo karizmo, se je komaj pričelo. Še vedno je težko demitizirati obrobnosti našega dojemanja karizme, da bi se tako sprostilo, kar je bistveno, in to uresničili. Včasih so se žal prenove polastili nevredni. Iz njihovih rok je treba iztrgati prapor, to pa je mogoče samo z resnično prenovo. Napetosti so nekaj dobrega, tudi zato, ker so sredstvo, s katerim nam daje Bog priložnost za preverbo svoje zvestobe v nas samih; tako lahko mladi in stari nahajajo potrditev svojega poklica...“

Iz osmrtnice
vrhovnega predstojnika,
Egidija Viganaja — stk

Diakon misijonar Anton Gomboši v Venezueli

Krajevni verski časopis La Religion je takole predstavil lik rajnega „don Antonia Gomboši“: „Ha muerto un gran salesiano“ — Umrl je velik salezijanec.

Naslednji podatki so povzeti iz raznih virov.

Zjutraj 25. avgusta je svetniško umrl v Colegio Don Bosco v Altamiri pri Caracasu salezijanec Anton Gomboši ali preprosto „don Antonio“, kakor so ga vsi ljubeče klicali. Dosegel je visoko starost 89 let.

Rodil se je 24. aprila 1894 pri Sv. Sebeščanu na Goričkem v Prekmurju (tedaj Madžarska). S 16 leti je leta 1910 prišel v Turin k salezijancem. Zaradi bolezni študijev v Ivreji ni končal. Kot salezijanski pomočnik je 24. novembra 1913 izpovedal redovne zaobljube in posvetil vse svoje življenje don Bosku in njegovemu poslanstvu.

Prosil je za misijone in bil poslan v Mehiko. Doživel je leta komunistične revolucije, preživel je ustrleitev, se znova izmaknil morišču... Vihar se je polegel. Sam je skrbel za 130 fantov, čuval evharistijo in vodil besedno bogoslužje, ker je bilo duhovnikom prepovedano maševati.

Leta 1925 je bil poslan med prvimi tremi salezijanci na Kubo. V mestu Camagueyu je z njimi ustanovil šolo. Zaradi požrtvovalnega dela ga je župan imenoval za častnega občana. Seznanil se je tudi s Fidelom Castrom, ko pa je ta prišel na oblast, ga je obenem z drugimi salezijanci izgnal s Kube.

Bil je star 67 let, ko je prišel v Venezuelo. Hitro se je vživel v novo okolje, čeprav nikoli ni dobro obvladal španskega jezika. V velikem salezijanskem zavodu v Sarría v Caracasu je bil ekonom. Vsem je postal prijatelj. Posebno ga je veselilo oznanjevati evangelij in obhajati v veliki salezijanski cerkvi v

Altamiri pri vseh desetih nedeljskih mašah. Zato ga je škof posvetil v stalnega diakona.

Anton Gomboši je nosil v sebi duhovniško dušo tako v stiku z mladino kot z drugimi ljudmi, posebno pa pri poučevanju verouka in pripravljanju najmanjših za prvo obhajilo. S posebno ljubeznijo je skrbel za mali kler — ministrante. Otroci so ga imeli izredno radi.

Z leti so ga pričele mučiti razne težave, zlasti mu je opešal vid. Hotel je umreti sredi dela.

Pri pogrebu so bili navzoči trije salezijanski škofje, med njimi Rosalio Castillo Lara, tajnik odbora za pripravo novega cerkvenega zakonika, nad 30 duhovnikov, drugi sobratje, gojenci in člani salezijanske družine: velika cerkev v Altamiri je bila polna. V homiliji je nadškof Castillo poudaril zvestobo, ki jo je rajni izpričal don Bosku in Cerkvi v 70 letih svojega redovnega življenja.

Vstajenje pričakuje v „panteonu“ salezijanske družine na južnem pokopališču mesta Caracasa (Cementerio del Sur).

stk

Cecilija Bajzek

Zdravniška pomoč je odpovedala. Rak je načel poslednje zdravo tkivo in mati štirinajstih otrok, Cecilija Bajzek, doma iz Boračeve pri Radencih, se je 7. novembra 1983 poslovila za vedno.

Z mariborskim pomožnim škofom dr. Jožefom Smejcem je ob krsti Bajzekove mame somaševalo 25 duhovnikov, med njimi Jože, sin rajne mame. Med mašo in ob odprtem grobu je pel zbor salezijanskih bogoslovcev in mlajših duhovnikov ter cerkveni pevski zbor. Mašni nagovor je imel inšpektor Anton Košir: „V vsem življenju Bajzekove mame kot tudi v njenem tihem odhodu se nam razodeva skrivnostni utrip drugega sveta. Kristusovo trpljenje in smrt, njegovo vstajenje in poveljčanje, ki ga je nedeljo za nedeljo toliko let obhajala pri daritvi sv. maše, zadnje čase pa še posebej priklenjena na oltar bolniške postelje, so je pridružil zmagovalcu Kristusu ter njeno smrt spremenilo v zmagovalstvo.“

Inšpektor se je prisrčno zahvalil rajni mami za plemeniti dar Cerkvi in salezijanski družbi za sina duhovnika.

Rajna Cecilija se je rodila v Trdkovi na Goričkem v Prekmurju leta 1910, poročila se je leta 1929, leta 1939 pa se je mlada družinica preselila v Boračevo. Nekaj let je morala v Francijo, da bi preživela družino. Leta 1979 ji je umrl mož. Sedaj se je od otrok poslovila še ona. „Bila je luč, ki sije v žrtev!“

Marija Maroš

Konec novembra 1983 smo v Belčincih pospremili k zadnjemu počitku 95-letno Marijo Maroš. Pogreb je vodil škof Smej ob sodelovanju salezijanskega inšpektorja Antona Koširja, številnih duhovnikov, množice sorodnikov in prijateljev. Rajna je dala dva duhovnika salezijanca, sina in vnuka, župniji pa sina organista in predavatelja. Z besedo, molitvijo in žrtvijo je prispevala, da so Melinci dali Cerkvi enajst duhovnikov, enajst redovnic, dva sobrata redovnika in tri bogoslovce.

Marija Maroš se je rodila leta 1889 v Lipovcih v veliki Forjanovi družini. Poročila se je s sosedom Štefanom Maroš 1908. leta v Melincih. Oba sta odšla v Chikago za boljšim kruhom. Tam sta se jima rodila dva otroka. Malo pred 1. svetovno vojno se je mati z otrokoma vrnila domov, oče pa šele po vojni. Postavila sta si lepo domačijo. Pred Marijinim oltarčkom je družina opravljala družinske pobožnosti. Cvetelo je evharistično življenje, pobožnost do Marije Pomočnice, branje in poslušanje božje besede, vse v ozračju požrtvovalne ljubezni.

Za razširitev kapele v Melincih je veliko molila, svetovala in žrtvovala. Ko je bilo delo dokončano, je cele ure premolila v cerkvi pred Marijo Snežno.

Bog jo je našel zrelo za nebesa. Na obletnico smrti svojega moža je po kratki bolezni dobro pripravljena odšla k Bogu. Sin Martin, duhovnik, se je od nje poslovil z besedami: „Draga mama: brezmejno si ljubila Boga in bližnjega, Marijo in Cerkev, svoje otroke in domovino. Tvoje telo naj počiva v ljubljeni domači zemlji, tebe pa naj dobri Bog sprejme v svoje očetovsko naročje.“

M.

Paul Francis Reding

Na praznik Marijinega brezmadežnega spočetja, 8. decembra 1983, je v Hamiltonu umrl škof Paul Francis Reding. Rodil se je prav tam, leta 1925. V škofa je bil posvečen 1966. V času svojega pastirovanja si je veliko prizadeval za obrambo človeškega življenja in uveljavitev katoliških šol. Rad se je zadrževal po župnijah in tako v neposrednem stiku z ljudmi spoznaval razmere in svoje naloge. Zelo je bil naklonjen številnim priseljencem, ki so v tem velikem industrijskem mestu na jugu Kanade iskali zaposlitev in lepše življenje. Za hrvaške katoličane je ustanovil dve novi župniji. Slovencem je pomagal pri postavitvi novega svetišča sv. Gregorija Velikega in verskega središča. 5. decembra 1982 je posvetil novo poslopje.

B. K.

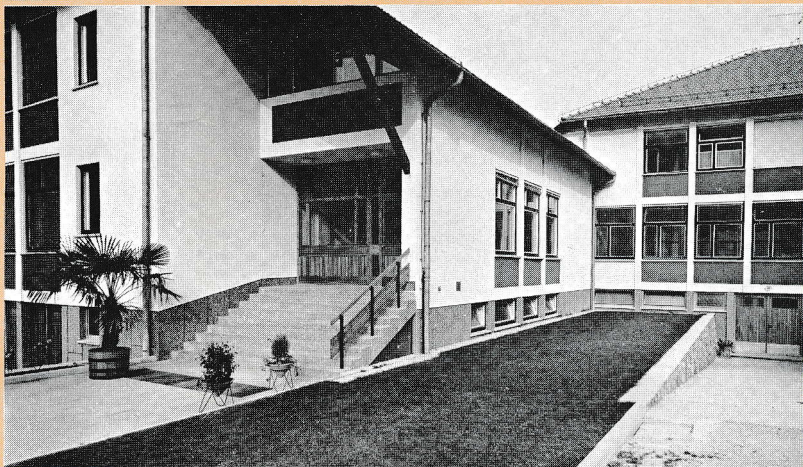
Bog kliče tudi danes

Bolečina, ki jo čuti današnja Cerkev, tudi slovenska, je pomanjkanje duhovnih poklicev. Papež Janez Pavel II. močno priporoča vsemu božjemu ljudstvu, da bi ustvarili ozračje, v katerem morejo rasti in zoreti duhovni poklici. „Samo življenje rodi življenje. Kakor zemlja razodeva bogastvo svojih življenjskih sokov s svežino in bujnostjo žetve, ki v njej dozoreva, tako dokazuje cerkvena skupnost moč in zrelost z bogastvom poklicev, ki se v njej pokažejo.“

Za nedeljo duhovnih poklicev 1983 pa smo brali: „Duhovniški in redovniški poklici se porajajo v Cerkvi in za Cerkev po božjem načrtu, ki nam ga je v svoji ljubezni razodel. Porajajo se za posebno poslanstvo, ki ga ni mogoče primerjati z nobenim drugim človeškim idealom, pa naj bo še tako plemenit. Gospod Jezus daje milost, da spoznamo, verujemo in sprejmemo v luči njegove besede te klice, ki sodijo v skrivnost njegove usmiljene ljubezni.“

Bog kliče kogar hoče po svobodni izbiri svoje ljubezni. Želi pa klicati po našem posredovanju. Andrej je bil tisti, ki je k njemu pripeljal Petra, svojega brata. Ne sme nas biti strah predložiti mladi in manj mladi osebi Gospodovo povabilo. To je dejanje spoštovanja in zaupanja. To je lahko trenutek milosti in razsvetljenja.“

Ta trenutek milosti in razsvetljenja želi pospešiti tudi naslednje obvestilo:

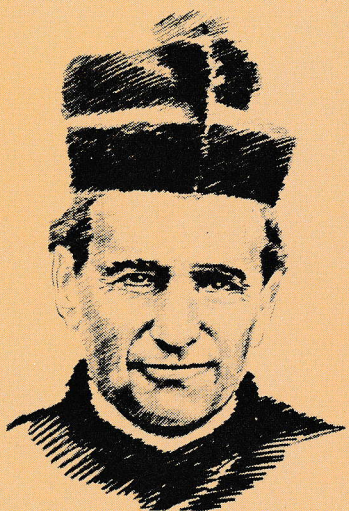

MALO SEMENIŠČE – SREDNJA VERSKA ŠOLA V ŽELIMLJEM, sprejema kandidate za duhovniško in redovniško življenje z uspešno končano osemletko. Omogoča nadaljnji študij tudi starejšim fantom, ki so v poznejših letih v sebi zaslutili božji klic. V salezijanski družbi moreš živeti kot: duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni diakon. Vse potrebne informacije dobite pri vodstvu semenišča: SALEZIJANSKI ZAVOD, Želimlje 46, 61292 IG (tel. 061/662-426).

VODSTVO SALEZIJANSKE DRUŽBE IN SOTRUDNIŠTVA V NAŠI DOMOVINI VOŠČI SOBRATOM, HČERAM MARIJE POMOČNICE, DON BOSKOVIM PROSTOVOLJKAM, SOTRUDNIKOM, DON BOSKOVIM PRIJATELJEM IN BRALCEM SALEZIJANSKEGA VESTNIKA BLAGOSLOVLJENE VELIKONOČNE PRAZNIKE, KO OBHAJAMO KRISTUSOVO ZMAGO NAD SMRTJO IN ZAČETEK NOVEGA STVARSTVA V VEČNEM ŽIVLJENJU.

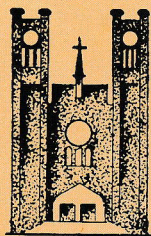
1. april 1984 — RAKOVNIK — LJUBLJANA

DON BOSKO 50 LET SVETNIK

Don Bosco — človek in svetnik, ki ga imamo radi kot očeta! Svetnik mladih! Za današnji čas!

Vsi, ki živimo istega duha svetega Janeza Boska, pa vendar na lasten način: salezijanci, hčere Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke, sotrudniki, bivši gojenci, očetje in matere salezijancev — vsi vabljeni na molitveno srečanje, ki bo v nedeljo, 1. aprila 1984 ob 14 uri na Rakovniku. Prav ta dan bo minilo 50 let, kar je don Bosko bil razglašen za svetnika! Pridimo in se zahvalimo za ta velik dar Boga človeštvu za naš čas!

Knjiga Jožeta Zadravca, v katero je pisatelj znal preliti dušo in srce misijonarja Majcena, ki je vse življenje živel iz vzora dveh salezijanskih mučencev škofa Alojzija Versiglia in duhovnika Kalista Caravaria, je obenem odsev življenja in dela vseh drugih misijonarjev na Kitajskem, posebej še slovenskih, kakor sta bila mons. Jožef Kerec in Jožef Geder. Kristus jih je poklical, da bi milijardnemu kitajskemu ljudstvu oznanil veselo novico, da jih v njem Bog ljubi. Za to so bili ti misijonarji pripravljeni umreti. Lepo je povedal mariborski pomožni škof Jožef Smej v uvodu te knjige: „Nihče ne bi hotel umreti za Sokratov nauk, a za Kristusa so dajali in še dajejo mnogi svoje življenje.“ Knjiga je zato resnično pričevanje za dostojanstvo vsakega človeka, in obenem izziv kristjanu, današnjega, v gmoto pogreznjenega časa.

Rakovniška 6 — Tel. 225-043
61000 Ljubljana